

Ἀραβίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 9ου αἰῶνος, κατὰ τὰ μεσημβρινὰ ὅμως μέρη περὶ τὸν 16ον αἰῶνα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1566 ἡ φυτεία τῆς χρυσομηλέας παρίστα ὄψιν ἐκτεταμένων δασῶν κατὰ τὰ περίξ τῆς Hyères (τῆς Γαλλίας), καὶ ὅτι τὰ δένδρα ταῦτα εἶχον ὁμοίως καλλιεργηθῆ καὶ εἰς St. Chamas, Frejus, Cannes, Vallauris, Aix, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ Μασσαλίᾳ.

Ἦδη πρό τινων ἐτῶν ἡ καλλιεργία τῆς χρυσομηλέας ἔλαβε μεγάλην ἐξάπλωσιν ἐν Vallauris. Τὸ συγκεκραμένον κλίμα τῆς πόλεως ταύτης εἶνε ἐπίσης καὶ λίαν εὐνοϊκὸν εἰς τὴν βλάστησιν τοῦ δένδρου τούτου. Δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ πόλις Vallauris, ἔνθα περὶ τὰ 15 ἐργοστάσια ἐργάζονται διαρκῶς πρὸς ἀπόσταξιν τῶν ἀνθέων, εἶνε τὸ μεγαλειότερον κέντρον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας.

Ἡ συγκομιδὴ ἀπασχολοῦσα πλέον τῶν διςχιλίων ἐργατῶν, ἀνέρχεται μέχρις ἐνὸς ἑκατομμυρίου χιλιογράμμων (kilo)· ὡς ἐκ τῶν μεγάλων δὲ μεταλλαγῶν ἄς ὑφίσταται ἡ τιμὴ τῆς πωλήσεως, ἀποτελεῖ μεγάλην πρόσδοτον εἰς τὰς χώρας ἔνθα καλλιεργεῖται ἡ χρυσομηλέα πρὸς συλλογὴν τῶν ἀνθέων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1880 καὶ 1882, τὰ ἄνθη τῆς χρυσομηλέας ἐπωλήθησαν 30—60 φρ. κατὰ ἑκατοχιλιόγραμμον· τὸ ἔτος 1883, τῆς χαλάζης καταστρεψάσης σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἄνθησιν, ἡ τιμὴ αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς 350 φρ. Τὸ παρελθὸν ἔτος αἱ τιμαὶ ἦσαν διάφοροι, ἀπὸ 70—100 φρ. Κατὰ δὲ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ τιμὴ προαγγέλλεται ἀρίστη. Φυτεῖαι τινες ὑπέφερον λίαν ἐκ τῆς χαλάζης, ἥτις ἠλάττωσεν ὀλίγον τὴν παραγωγὴν· ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἄνθησις εἶναι ἀφθονωτάτη, ὑπισχνομένη ἐξαιρετον ποιότητα.

Τὴν παραγωγὴν ρυθμίζει ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν συλλέγονται τὰ ἄνθη. Τὰ συλλεγόμενα ἐν ὥρᾳ, ἀποδίδουσιν, ἐπὶ ἐνὸς χιλιογράμμου ἀνθέων, 50 ἑκατοστόγραμμα αἰθερίου ἐλαίου· τὰ κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ Μαΐου, ἀποφέρουσι καὶ μέχρις ἐνὸς γραμμαρίου. Ἄρα ἡ ἐνιαυσία παραγωγὴ τοῦ αἰθερίου ἐλαίου κατὰ μέσον ὄρον εἶναι 700 χιλ. χιλιόγραμμα.

Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τίνος μέσου κατευναζόνται αἱ νευρώσεις, καὶ καρυκεύονται τὰ ἀπειροπληθῆ πινάκια τῆς κρέμας!

ΔΡ. Δ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ποιητὴς συριχθεὶς, κτυπηθεὶς καὶ εὐχαριστημένος. Ὁ δραματογράφος Pradon μετέβαινεν ἐσπέραν τινα εἰς τὸ θέατρον κεκρυμμένος ἐν τῷ μανδύα του· ἐζήτει δὲ νὰ παρεισδύσῃ εἰς τὸ πλῆθος τῆς πλατείας τοῦ θεάτρου ἵνα ἀποφύγῃ τὰς περιποιήσεις, καὶ διὰ νὰ μάθῃ, χωρὶς νὰ γείνη γνωστός, τὰς κρίσεις τοῦ κοινῆ περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ ἔργου ὕπερ παριστάμετο. Ἡ πρώτη πράξις τοῦ δράματος ἐσυρίχθη. Ὁ Pradon ὅστις προσεδόκα ἐπανελημμένα χειροκροτήματα, ἐταράχθη λίαν κατ' ἀρχάς. Εἰς τῶν φίλων του, ὅστις τὸν συνώδευε, πα-

ρατηρήσας τὴν ταραχὴν του καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τῷ λέγει: «Φίλε μου πρέπει νὰ δείξῃς γενναιότητα κατὰ τοῦ ἀτυχήματος τούτου· ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ μὲ ἀκούσῃς, πράξον καὶ σὺ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἵνα μὴ ὑποπτευθῶσιν ὅτι εἶσαι ὁ ποιητὴς τοῦ δράματος».

Ὁ Pradon συνελθὼν, ἠσπάσθη τὴν συμβουλήν ταύτην, καὶ ἤρξατο συρίζων καὶ αὐτὸς δι' ὄλων του τῶν δυνάμεων ὅτε στρατιώτης τις ἀπωθήσας αὐτὸν ἀποτόμως, τὸν ἠρώτησε διατὶ συρίζεις, ἐν ᾧ τὸ δράμα εἶναι καλόν, καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς αὐτοῦ ἀξίζει τῷ ὄντι νὰ ἐνθαρρυνθῆ. Ὁ Pradon ἀντῶθησε τὸν στρατιώτην, ὀρκισθεὶς ὅτι θὰ συρίζῃ μέχρι τέλους. Ὁ στρατιώτης παροργισθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, συλλαμβάνει αἴφνης τὸν πῖλον καὶ τὴν περροῦκαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸ πλῆθος. Ὁ Pradon συναισθανθεὶς τὴν ὕβριν ταύτην, ραπίζει τὸν στρατιώτην· οὗτος δὲ δράξας τὸ ξιφὸς του ζητεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, τὸν ὅποιον τραυματίζει κατὰ τὸ πρόσωπον. Τέλος ὁ Pradon, συριχθεὶς, κτυπηθεὶς καὶ εὐχαριστημένος σπεύδει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θεάτρου ἵνα φροντίσῃ περὶ τῆς ἐπιδέσεως τῶν τραυμάτων του.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ ΕΝΝΟΩ!

Ἐπὶ τοῦ λευκώματος

τῆς εὐπαιδευτοῦ δεσποινίδος Μ. Ο.

Μάτην ὑπὸ τὴν μαλακὴν τοῦ ἥθους σου γαλήνην
Ζητεῖς νὰ θάψῃς τῆς ψυχῆς τὴν ἄρρητον ὀδύνην.
Ἐπὶ τὴν φιλοπαίγμονα παιδρᾶν σου εὐθυμίαν
Μάτην ζητεῖς τὴν ἔδον σου νὰ κρύψῃς τρικυμίαν.
Εἰς πᾶσαν ἔκφρασιν χαρᾶς, εἰς πᾶν μειδιᾶμά σου
Μαντεύω, ναί, τὰς ἀφανεῖς αἰμοσταγεῖς πληγὰς σου.

Τί ἂν μὲ ἄνθη τὸν σταυρὸν κοσμηῖς τοῦ μαρτυρίου,
Ὅν φέρεις εἰς τὸν Γολγοθᾶ τοῦ ἐπωδύνου βίου;
Οἱ μάρτυρες δὲν κλαίουσι· πονοῦν, πλὴν μειδιῶσι·
Τοὺς κεραυνοὺς ἢ συμφορὰ καὶ ὅμως ἀναζῶσι.
Πλὴν τρόμον ἢ παιδρότης σου ἀλλόκοτον μ' ἐμπνέει·
Γελᾷς, ἀλλ' ἡ καρδίᾳ μου σὲ ἐννοεῖ καὶ κλαίει.

ὦ! μὴ με εἴπῃς τίποτε· τί ἔχεις μὴ με εἴπῃς·
Τὸ μεγαλεῖον ἐννοῶ τῆς εὐγενοῦς σου λύπης.
Ναί· μάρτυς ὑπερήφανος τοῦ πολυμόχθου βίου,
Κάλυπτε τὴν ὀδύνην σου ἐντὸς τοῦ μυστηρίου.
Ὁ κόσμος βλάξῃ, ἐγωιστής, δὲν θὰ σε ἐννοήσῃ,
Ὁ σκεπτικισμὸς τῆς ἐποχῆς θὰ σε παραγνωρίσῃ.

Καὶ ὅμως ἐσπατάλησες τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας
Κ' ἠσθάνθης ὅτι εὐγενὲς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας·
Εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον τοῦ βίου φερομένη
Ἐπῆρξες ὄλων ἀδελφῆ καὶ μόνον πρὸς σὲ ξένη.
Ἱεροφάντις οἶονεὶ χρισθεῖσα τῆς Προνοίας
Σαυτὴν ἠρνήθης, ἐνεκεν τῆς ξένης δυστυχίας...

Ὁ κόσμος! περιέκλεισες αὐτὸν ἐν τῇ ψυχῇ σου
Καὶ ἦτο πᾶσα σκέψις του καὶ σκέψις ἰδική σου,